

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 3. Fortium & magnarum mentium est, fortia & magna pati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

adductos iubebant flagellis, ad sanguinem
 vsque cædi; probatior habebatur, qui in-
 ter plura verbera, non genuisset. Probat
 ad hunc modum etiam Deus filios suos.
 Probatiores sunt, qui sunt ad flagella para-
 tiores. *Obliti estis*, inquit, Apostolus con-
 solationis, *que vobis tanquam filijs loquitur*
dicens: Fili mi, noli negligere disciplinam Do-
mini (hoc est labores & tribulationes, qui-
 bus nos erudit) *neq; fatigeris, dum ab eo cor-*
riperis, quem enim diligit Dominus, castigat;
flagellat autem omnem filium, quem recipit.
 Ita ipsi Apostolo contigit, qui idcirco *vas*
electionis est dictus: *caussa* mox additur: *E-*
go enim ostendam illi, quanta oporteat eum, pro
nomine meo, pati. Ita contigit & Tobia,
 cui dictum est: *Quia acceptus fueras Deo, ne-*
cesse fuit, ut tentatio probaret te. Si necesse
 fuit, quàm meritò timere possunt, quos
 tentatio non probat, se Deo acceptos non
 esse? Filios suos solet Deus cruce ac tenta-
 tione insignire, cruce probare, velut Ly-
 dio lapide; cruce tanquam quadriga ad cæ-
 lum promouere.

§. III.

Fortium & magnarum mentium est fortia

& magna pati.

L 4

Quan-

Hebr. 12.

5.

Prou. 3.

11.

Actor. 9.

11.

Tob. 12.

13.

Conradus in
vita S.
Elisabethæ.

Quantâ curâ filij laborant, vt patris nomen ac jura retineant? quàm solliciti sunt, vt in parentis gratia permaneant? Permanent autem in Numinis gratia, & filiorum jura conseruant, quicunq; conseruant patientiam, in *casibus* à Deo missis. Elisabeth illa regio sanguine oriunda, & Thuringiæ Principis connubio nobilis, defuncto coniuge, vidua facta, mox cæpit etiam pati cruces viduarum; quas vexare pronum est hominibus, exercere autem in virtutem, Deo placet. Propinquis igitur defuncti Tetrarchiam per vim occupantibus, regij animi vidua, vnâ cum paruulis liberis, è ditione sua eiecta, inops, egens, vaga, ærumnis omnibus obruta, quæ coronis erat calamitatû, ab ijs quoque, in quos priùs beneficia cumulauerat, contempta, ita omnia constanti animo pertulit, ita sinum infortuniis pandit, vt ne subducere quidem se vellet miserijs declinandis. Inuitabatur enim ad parentem Pannoniæ regem, asylum vtiq; excellens. Sed redire illuc detrectabat, ne patientiæ atque humilitatis, quas in miserijs inuenerat, occasionem, inter regales delicias, amitteret. Habebat enim, tanquam Dei filia, diuinum patiendi characterem,

rem, thesauris omnibus chariorem. Quid hanc fortitudinem, in heroide Christiana, miremur? *Attalus Stoicus dicere solebat: Senee. lib. 1. ep. 67.* *Malo me fortuna in castris suis, quam in delictis habeat. torqueor, sed fortiter: bene est. occidior, sed fortiter: bene est. Audi Epicurum, dicet: Et dulce est. Vxor, sed inuictus. Quid ni optabile sit, non quod urit me ignis, sed quod non vincit. Nihil est virtute præstantius, nihil pulchrius: & bonum est, & optabile, quidquid ex huius geritur imperio. Sic ex hominibus heroës, sic semidei, sic dij efficiuntur. Denique sic Deus nos prædestinavit conformes fieri imaginis Filij sui; ideòq; & nos per patientiam curramus ad propositum nobis certamen: aspicientes in authorem fidei, & consummatorem Iesum, qui, proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contempta. Atque hoc alterum erat, quod, contra Fortunæ ictus, remedium numeravimus.*

§. IV.

Præstare, filium doloris esse in hac, quam in altera vita.

Sequitur tertium, paruo malo, grande, immo æternum malum redimi, Quis Fortune casus potest tam esse acerbus, quam gehennæ cruciatus? quæ confusio huius vitæ non